

sigten til at faa dem beboet derved større, og tillige kan de tjene Fuglen til Opholdssted i de haarde Vinternætter.

FUGLELIVET PAA DE DANSK-VESTINDISKE ØER¹.

AF

DR. PHIL. TH. MORTENSEN.

Ifølge vore vestindiske Øers Beliggenhed indenfor det tropiske Bælte skulde man vente, at Dyrelivet vilde vise sig overordentlig rigt, som det ellers er Tilfældet i de tropiske Lande. Denne Forventning slaar imidlertid kun til for Dyrelivet i Havet omkring Øerne, ikke for Landets Dyreliv, som tværtimod maa betegnes som forholdsvis fattigt, om end af ægte tropisk Karakter.

Grunden til denne relative Fattigdom maa søges i forskellige Forhold. Først og fremmest Øernes ringe Størrelse. Det er jo selvfølgelig, at en lille Ø ikke kan rumme saa rigt et Dyreliv, hverken i Art- eller Individ-Antal, som et større Land under tilsvarende Naturforhold, bl. a. af den Grund, at de forskellige Lokaliteter ikke alle kunne være vel repræsenterede paa det mindre Omraade. Saaledes gælder det f. Eks. for vore Øer, at Ferskvands-Lokaliteterne (Sumpe, Moser, Søer, Damme og Floder) næsten helt mangle, og følgelig maa det rige Dyreliv, der i andre tropiske Egne knytter sig til saadanne Steder, nødvendigvis være meget svagt repræsenteret.

Men Øernes ringe Størrelse kan dog ikke alene afgive fyldestgørende Forklaring paa Dyrelivets relative Fattigdom. Paa adskillige andre Øer af lignende Størrelse findes et betydeligt rigere Dyreliv (forskellige Øer i det malayiske Arkipel; ogsaa Trinidad har et langt rigere Dyreliv end de andre Antiller); men saadanne Øer ville da vistnok altid vise sig i en ikke altfor fjern Fortid at have været sammenhængende med et større Landomraade. Nu synes ganske vist hele Antille-Kædens Form at tyde paa, at det blot er Levningerne af et større Land, der engang har været direkte sammenhængende med Fastlandet. Dette har dog næppe været Tilfældet i nogen af de senere geologiske Perioder, og det

¹ Nedenstaaende Skildring har været trykt i »Atlanten«, Medlemsblad for Foreningen »De danske Atlanterhavsoer«, som Led i en Beskrivelse af Øernes Naturforhold.

er særlig Øernes Dyreverden, der taler imod en saadan Antagelse. En hel Del af Antillerne udmærker sig nemlig ved at huse forskellige Dyrearter, som ikke leve andre Steder i Verden. Ifald Øerne havde været i landfast Forbindelse med hinanden indbyrdes og med Fastlandet, maatte dels saadanne Former have en større Udbredelse, som nu kun forekomme paa enkelte Øer, dels maatte en større Del af Fastlandets Dyreformer findes paa Øerne. (Dette sidste er netop Tilfældet med Trinidad, som sikkert først i en forholdsvis sen Tid er skilt fra Fastlandet.) I hvert Tilfælde maa man anse det for sikkert, at Øerne have været indbyrdes adskilte i en meget lang Tid, saaledes at der har været Tid nok til Uddannelsen af selvstændige Arter paa de enkelte Øer. Dermed være dog ikke sagt, at alle Øerne altid have været ligesaa adskilte som nu. Det er saaledes højst sandsynligt, at St. Thomas og St. Jan samt de øvrige Jomfruøer tidligere have været landfaste med Portorico; dette fremgaar dels af de hydrografiske Forhold, idet der intetsteds mellem alle disse Øer er over 25 Fv. dybt, saa der kun behøves en Hævning af ca. 100 Fod for igen at gøre hele denne Øgruppe til et stort sammenhængende Land; dels fremgaar det af den store Overensstemmelse mellem Jomfruøernes og Portorico's Dyreliv — kun at Dyrelivet paa Portorico naturligvis er betydelig rigere end paa Jomfruøerne, da Portorico er saa mange Gange større. St. Croix derimod, som ved meget store Dybder er skilt fra Portorico og Jomfruøerne, har maaske ingensinde været sammenhængende med disse og sikkert heller ikke med nogen af de andre Øer. Det viser sig da ogsaa, at denne Ø huser flere Dyrearter, som alene kendes derfra og ikke synes at forekomme andetsteds; dog er St. Croix' Flora og Fauna i det hele ubetinget nærmest beslægtet med Portorico-Jomfruøernes, og hvadenten den har været sammenhængende med Portorico eller ej, maa dens Flora og Fauna for den største Del være indvandret derfra. Den undersøiske Ryg mellem St. Croix og Portorico turde jo nok tyde paa, at der tidligere har været mere Forbindelse mellem disse to Øer, end der nu er. Derimod er der intet i Havets Dybdeforhold, der tyder paa, at St. Croix og St. Thomas har været landfast forbundne. — Jomfruøerne, med St. Croix, hører i Virkeligheden nærmest til de store Antiller; Grænsen mellem de store og de smaa Antiller er den dybe Kanal Øst for St. Thomas og St. Jan (Sombbrero-Kanalen).

Til disse for Udviklingen af et rigt Dyreliv ugunstige Forhold kommer endnu, at Øernes oprindelige Vegetation er bleven helt eller delvis ødelagt af Mennesket ved Landets Inddragelse under Kultur. Formodentlig ere flere Plantearter helt udryddede og dermed muligvis Dyr, der have været nøje knyttede til dem; men i hvert Tilfælde maa den stærke Reduktion af den oprindelige Skov have indvirket stærkt paa Dyrelivet og utvivlsomt bragt adskillige Dyrearter til at forsvinde. Især gælder det, naar man har brændt hele Skoven af, saaledes som det skete paa St. Croix, da de franske Kolonister i Midten af det 17. Aarhundrede satte Ild paa Skoven for derved at standse en Feberepidemi, der hærgede Kolonien¹. Man kan let forestille sig, hvilken ødelæggende Virkning en saadan Afbrænding af den Urskov, der dækkede hele Øen, maatte udøve paa Dyrelivet. Det er umuligt andet, end at en Mængde Dyr maa være gaaet tilgrunde derved, og det vides med Sikkerhed, at adskillige Arter derved blev helt udryddede, nemlig flere Arter af Landsnegle, som nu kun findes som døde Skaller i Jorden, men ellers ikke kendes andetsteds fra. Blandt de Dyr, der undgik at blive brændt, vil der utvivlsomt have været adskillige, som ere døde bagefter af Sult, fordi deres Næringsplanter vare forsvundne.

I den allersidste Tid er der sket et nyt, stærkt Indgreb i det endnu resterende af vore Øers Dyreliv ved den alt andet end vel overvejede Indførsel af Mongusen i Begyndelsen af 90'erne. Det er højst sandsynligt, at den efterhaanden vil udrydde adskillige Fugle-Arter, ligesom Slangerne ere dens sikre Bytte. Sandsynligvis vil den snart have udryddet den for St. Croix ejen-

¹ I en Afhandling »On the Relations of the Flora and Fauna of Santa Cruz, West Indies« (Ann. New York Acad. of Sci. II. 1881. p. 117) af *Thomas Bland* benægter Forfatteren, støttet paa Udtalelser af Baron *Eggers*, at der nogensinde har fundet en saadan almindelig Ildebrand Sted. Denne Paastand støttes paa, at *Père Labat* i Aaret 1700, da han besøgte Øen, fandt den helt dækket med Skov, hvilket ogsaa var Tilfældet, da de danske Kolonister i 1739 kom til Øen. Dette synes imidlertid at være en meget svag Grund for at forkaste den historiske Overlevering om Skovens Afbrænding af de franske Kolonister. Disse forlod Øen i 1676; det er da kun ganske naturligt, at Øen igen var dækket af Skov i 1700 — det vilde ogsaa ske nu — og i langt kortere Tid end 24 Aar, om Øen pludselig blev forladt. Iøvrigt vil den omtalte Brand næppe kunne have ødelagt al Skovvækst paa Øen. De ikke faa for Øen ejendommelige Planter og Dyr, som endnu leve der, men iøvrigt ikke kendes andre Steder fra, bevise, at der i alt Fald maa være noget af Skoven, der har undgaaet Ødelæggelsen.

dommelige Slangeart, ligesom ogsaa Vagtelen er næsten forsvunden siden Mongusens Indførelse. Ogsaa paa de andre vestindiske Øer, hvor Mongusen er indført, virker den paa samme Maade, udryddende Øernes oprindelige, ejendommelige Dyrearter, saaledes er f. Eks. den mærkelige Insektæder *Solenodon* paa Haiti nu omtrent udryddet. Saadan tankeløs Indførelse af fremmede Dyrearter kan i det hele taget ikke dadles nok. Det virker som Regel til Gavn for ingen, ofte til økonomisk Skade, altid til yderligere Forarmelse af den i Forvejen mishandlede, oprindelige Dyreverden, til Skade for Videnskaben og til Harme for enhver, der har en Smule Kærlighed til Naturen.

Øernes Fugleliv er endnu, trods al Medfart, ret betydeligt. *Newton* anfører i sin Afhandling om Fuglene paa St. Croix og St. Thomas 64 Arter derfra. Utvivlsomt vil Antallet vise sig at være en Del større, særlig naar man faar anstillet nærmere Iagttagelser over de talrige Trækfugle, der besøge Øerne paa deres Vej mellem Nord- og Sydamerika — et endnu lidet opdyrket Felt. Der er ingen af de paa St. Croix fundne Fuglearter, som ikke kendes andetsteds fra. Da ellers saa godt som alle de vestindiske Øer, særlig de mere isolerede, hver har deres karakteristiske Arter af Fugle, vil det sikkert ogsaa have været Tilfældet med St. Croix, og man tør da ret sikkert gaa ud fra, at hvad der maatte have været af ejendommelige Fuglearter er bleven udryddet ved den store Skovbrand i det 17. Aarhundrede. At der er forsvundet forskellige Fuglearter fra vore Øer endnu i en senere Tid, synes at fremgaa med Sikkerhed af *Ledru's* Beretning om, hvilke Fugle han har iagttaget der i Slutningen af 18. Aarhundrede¹. Blandt de temmelig faa Arter, han nævner, er der 2 Papegøje-Arter; nu kendes kun en derfra; endvidere nævner han en grøn Due, som heller ikke synes at forekomme der længere. At han ogsaa nævner 5 Arter Kolibrier, tør man ikke tage som sikkert Bevis for, at der virkelig har været 5 Arter dengang paa vore Øer, idet han meget vel kan have regnet de unge Eksemplarer for egne Arter, da de adskille sig en Del i Udseende fra de ældre.

Foruden de ovenfor omtalte Aarsager til Dyrelivets Ødelæggelse: Afbrænding af Skovene, Mongusen etc. turde, for Fuglenes Vedkommende, endnu en Faktor komme i Betragtning, nemlig

¹ *R. P. Ledru: Voyage aux iles Ténériffe, la Trinité, St. Thomas, St. Croix et Porto Rico. II. 1810.*

Orkanerne. A. H. Clark beskriver i sin Afhandling »Birds of the Southern Lesser Antilles« p. 215 Virkningerne af den Orkan, der gik over St. Vincent 11 Sept. 1898, saaledes: »Den næste Dag saa Øen ud, som om den var hærgnet af Ild; der var ikke et Blad eller noget som helst grønt at se. Alt var brunt. Antallet af Fugle var kendelig formindsket; de fra Højskoven, særlig Papegøjerne, syntes at have lidt mest. Hundreder, om ikke Tusinder af Fugle vare dræbte paa Øen og Mængder drevne til Søs og omkomne... Stormens Virkninger følte ikke alle straks. Flere Dage efter kom Papegøjer og Duer ind i Smaabyerne i saa hjælpeløs Tilstand, at mange faldt til Bytte for Negrene. Muligvis var Sult Grunden dertil, da alt grønt var ødelagt, og det varede adskillige Dage, før Træerne begyndte at skyde nye Knopper.«

Af de mere karakteristiske Fugle maa nævnes: Taarnfalken (»Killi-killi«), en lille Ugle (*Gymnoglaux nudipes*), som iøvrigt synes at være temmelig sjælden (begge disse Rovfugle leve væsentlig af Firben og Insekter, dog foragter Taarnfalken ikke Duer og Kyllinger); forskellige Due-Arter, »Chicheri«, »Blackwitch«, Kolibrier, »Sugarbird«, »vild Kanarieflugl«, Isflugl, Papegøje, forskellige Hejrearter, Mangroveand, Pelikan, »Booby«, Fregatflugl og Tropikflugl.

Af de 4 Due-Arter, som kendes fra vore Øer, ere de to største, »Blue Pigeon« og »White-head«, mindre almindelige, hvorimod de to andre, »Mountain Dove« og »Ground Dove«, ere ret talrige, især den sidste. Bjærgduen (*Zenaida amabilis*) ligner en Turteldue i Udseende og Størrelse; dens Stemme er meget ejendommelig, minder meget om den Lyd, der fremkommer, naar man blæser i de store Konkylier, og den er næsten

altid i en bestemt Melodi: Ofte hører

man dem svare hinanden; det kan være i forskellige Tonarter, men Melodien er den samme; dog ere de aabenbart ikke alle lige musikalske, undertiden »synge« de nemlig lidt falsk. Den lille »Ground dove« (*Chamæpelis trochila*) ser man allevegne løbe livligt om paa Jorden, især mellem Krattet langs Vejene. Den er knap større end en Lærke, brungul; naar den flyver, vise Vingerne en smuk brun Farve; den er meget lidt bange af sig, flyver kun et ganske lille Stykke ad Gangen, naar man kommer den nær.

Chicheri'en (*Tyrannus dominicensis*) er af Størrelse omtrent som en Tornskade, graa og uanselig af Udseende, men ikke desto mindre en af de mest fremtrædende af Øernes Fugle paa Grund af dens stridbare Væsen. Den sætter sig helst paa høje Grene, hvorfra den kan holde Udkig, og saa snart den faar Øje paa en eller anden Fugl, som den bærer med sit Had, en »Killi-killi«, en »Blackwitch« eller en af de smaa Hejrer, styrter den løs paa denne, bliver ved at flyve i Hovedet paa den og piner og plager den, til den skyndsomst fortrækker, mens Chicheri'en søger tilbage til sin Plads, udstødende sit triumferende Skrig, hvoraf den har faaet Navn. *Newton* meddeler at have set den forfølge en Hejre langt tilsøs og tilbage igen; selv Hunde er den ikke bange for at angribe. Dens videnskabelige Navn, *Tyrannus*, er naturligvis valgt i Hentydning til dens virkelig tyranniske Væsen. Den lever af Insekter (gør god Nytte ved at pille »ticks« af Køerne) og af Bærrene af en Snylteplante, en Slags Mistelten (*Loranthus*); de aflange, sorteblaa Bær indeholde et Frø, der gaar ufordøjet igennem Fuglen og saaledes let overføres til andre Træer, hvor det kan vokse. Fuglen saar altsaa selv sin Næringsplante, ganske vist uden at vide af det.

»Blackwitch« en (*Crotophaga ani*) er ogsaa en af Øernes mest fremtrædende Fugle. Den er omtrent dobbelt saa stor som en Solsort, med et ejendommeligt sammentrykt Næb, lang Hale og korte Vinger; i Flugten minder den meget om Skaden, men den er helt sort; dens Stemme er et ejendommeligt klagende Skrig. Den er nærmest beslægtet med Gøgene, ikke med Papegøjerne, som det vistnok i Reglen antages af Vestindianerne. Dens Yngleforhold ere højst ejendommelige; den bygger sine temmelig store Reder i Fællesskab, og flere Hunner lægge deres Æg sammen deri, saa der bliver saa mange Æg i Reden, at de maa ligge i flere Lag. Man har talt over 150 Æg i en Rede. Flere Hunner skal da ogsaa sidde paa Reden samtidig for at ruge — men iøvrigt ved man ikke helt sikker Besked med, om ikke Solvarmen maa besørge en væsentlig Del af Udrugningen. Denne Fugl er, som sagt, særlig Genstand for Chicheri'ens Had. Er der frisk Vind, er den med sine korte Vinger og sin lange Hale helt hjælpeløs under et saadant Angreb og styrter sig hurtigst muligt ind i en tornet Busk eller ned i noget tæt Græs, hvor den kan blive fri for sin Plageaand. Som Følge af disse Angreb er dens Fjerdragt ofte noget forpjusket, især dens lange

Hale lider meget derved, og forholdsvis sjælden ser man den med hele Halefjer. Der findes en Del overtroiske Forestillinger om denne Fugl blandt den sorte Almue, den skal bl. a. være udødelig! Ogsaa Navnet »Blackwitch« (sorte Heks) tyder jo paa overtroiske Forestillinger om den. — Et Par ægte Gøge-Arter forekommer ogsaa, men mindre almindelig; de adskille sig fra vor Gøg ved selv paa hæderlig Vis at ruger deres Æg.

Af Kolibrier findes 4 forskellige Arter (*Sericotes holosericeus*, *Lampornis viginalis*, *L. viridis* og *Bellona exilis*), af hvilke kun den førstnævnte og største er videre almindelig. Foran de store gule, trompetformede Blomster af den smukke Busk *Tecoma stans* eller Agavens mægtige Blomsterstande ses den ofte svævende, mens den suger Honningen fra Blomstens Bund, og naar den saa lynsnart flytter sig over til en anden Blomst, funkler dens Fjer som de prægtigste Ædelstene — uimodsigelig et af Naturens herligste Vidundere! Naar den saaledes ligesom hænger i Luften foran Blomsterne, holder den Kroppen lodret, og Vingerne, hvis Slag ere saa hurtige, at man ikke kan følge dem, naa sammen med Spidsen skiftevis paa Ryg- og Bugsiden. Særlig gode Flyvere ere Kolibrierne iøvrigt ikke; deres Vingebygning er ikke af den Type, som findes hos de bedste Flyvere som Svalen¹, Over- og Underarm ere forholdsvis meget kortere, hvorimod deres Brystmuskler til Gengæld ere overordentlig stærkt udviklede. — At Kolibrierne kunne fanges i de store tropiske Edderkoppers Spind, kan ikke betvivles. — Desværre skal Kolibrierne i det hele taget være aftagne stærkt i Antal i de senere Aar. Om det med Rette kan tilskrives Mongusen, turde maaske betvivles; i alt Fald kan den ikke komme til de Reder, der anbringes ude paa ganske tynde Grene. Sandsynligere er det Orkanen i 1899, der har indskrænket deres Tal. — Af Negrene benævnes Kolibrierne »Doctorbird« paa Grund af det lange, spidse Næb, der minder om en Lancet.

En lille Træløber (*Certhiola flaveola*), der gaar under Navnet »Sugarbird«, kommer ofte ind i Pakhusene, hvor Sukkerfadene gemmes, og har derfor faaet det ilde Ry, at den kommer for at stjæle Sukker; dette er dog vistnok uretfærdigt. Det er utvivlsomt Insekter, den kommer efter. Ogsaa ind i Boligerne kommer den ikke sjælden, og den løber da uden Frygt op og ned

¹ Derimod har Mursvalen, den af vore hjemlige Fugle, der er nærmest beslægtet med Kolibrien, en lignende Vingebygning som denne.

ad Møblerne og ser sig om, flyver ikke forvildet om, som ellers Fugle gøre det, naar de komme ind i Husene. En anden lille Fugl, en sortbrun Finke (*Phonipara bicolor*), der gaar under Navnet »Parson«, kommer ogsaa gerne ind i Sukker-Oplagene, og den stjæler vistnok virkelig af Sukkeret, om end man naturligvis ikke kan tale om, at den gør Skade.

Sangfugle er det, som i Reglen i Troperne, smaat bevendt med. De fleste Fuglestemmer ere hæse eller klagende Skrig. Den eneste, der kan kaldes en Sanger, er en lille nydelig, gul Fugl (*Dendroeca aestiva*), som særlig holder sig i Kanten af Mangrove-sumpene. Baade dens Udseende og Sang minder meget om Kanarifuglens, og den kaldes da ogsaa for »wild Canary«. Iøvrigt forekommer der ogsaa et Par Drosler (den ene, *Cichlerminia fuscata*, almindelig i Krategne); men ingen af dem kan siges at synge. Om Hannen af den nævnte Drossel siger *Newton*, at »den lader som den vilde til at synge, men gør det ikke«.

Den smukke lille Papegøje (*Conurus pertinax*) forekommer endnu ret talrig paa St. Thomas, hvor Forf. selv har iagttaget den i en af Dalene paa Østenden af Øen. Yderst mærkelige ere dens Udbredningsforhold: den kendes kun fra de danske Øer og fra den lille Ø Curacao ved Venezuelas Kyst.

Medens alle de ovenfor omtalte Fugle høre hjemme i Skovene eller paa det aabne Land, saa høre de følgende hjemme ved Kysterne, dels i Mangrovesumpene, dels ved de aabne Kyster. Karakteristisk for Mangroven er den graablaa Isfugl, »Kingfisher« (*Ceryle alcyon*), som iøvrigt vistnok kun er en Vintergæst (den kommer en sjælden Gang til Irland, og for et Par Aar siden blev et Eksempplar skudt paa Island); Mangrove-anden (*Dendrocygna arborea*), en ejendommelig langbenet Andeform, der om Dagen sidder i Skjul oppe i Mangrovetræerne og om Natten flyver ud fra sit Skjul for at søge Føde; endvidere et Par Vandhøns og forskellige Hejre-Arter: »Krabbe-Æderen« (*Nyctherodias violaceus*), en mærkelig plump, kortnæbbet Art, hvis Kød skal være ret velsmagende, en smuk lille hvid Hejre (*Florida coerulea*) (den kan ogsaa være ensfarvet graablaa), og den nydelige lille »Green Gaulin« eller »Garling« (*Butorides virescens*), som er den almindeligste af dem alle. Den lever af Firben, Insekter o. s. v. og er, ligesom Blackwitch'en, Genstand for Chicheri'ens særlige Had; at den flygter for denne,

vil ikke forundre meget, naar man hører, at selv Kolibrierne skal gøre Jagt paa den og slaa den paa Flugt.

I tidligere Tider besøgte vore Øer ofte af store Flokke af den prægtige røde Flamingo (*Phoenicopterus ruber*); en Bugt paa St. Thomas (den nuværende Perseverance Bay) bar endnu i Midten af forrige Aarhundrede Navnet »Flamingopan Bay« efter den. Nu er Flamingoen aabenbart kun en meget sjælden Gæst (Zoologisk Museum i København besidder et Eksemplar fra St. Thomas fra 1852). Paa den yderste af Jomfruøerne, den lave Anegada, træffes den endnu; dens Ynglepladser ere paa Bahama-Øerne. Derimod besøges Øerne, særlig St. Croix Sydkyst, regelmæssig hvert Efteraar af store Flokke af en Slags Brokfugl, »Plover« eller »Golden Plover« (*Charadrius dominicus*), meget nærbeslægtet med vor Hjejle, som paa sit aarlige Træk mod Syd lægger Vejen over Antillerne. Denne Fugls Træk er overordentlig interessant. Fra sine Ynglepladser i den vestlige Del af det arktiske Nord-Amerika kommer den i August til Labrador; derfra trækker den Syd paa, ud over Havet, over Bermudas-Øerne, og videre Syd paa, bøjer saa mod Vest, over Antillerne til Guiana og det nordlige Brasilien; derfra over det Indre af Brasilien til Argentina og Patagonien, hvor den bliver fra September til Marts. Paa Rejsen Nord paa i Marts følger den Andeskæden gennem Sydamerika, gaar saa over Mellem-Amerika til Mississippi-Dalen; til Canada kommer den i Maj, og paa Ynglepladserne indtræffer den i Juni. Grunden til, at den altid følger denne mærkelige Rute — og det er saa meget mere paafaldende, som de unge Fugle, der aldrig have gjort Turen før, ikke følges med de gamle, men først rejse et Par Uger senere — søges utvivlsomt med Rette deri, at den altid flyver paa tværs af Vindretningen. Den amerikanske Naturforsker *A. H. Clark* har ud fra den Iagttagelse, at Fuglen altid flyver paa tværs af Vinden, og paa Grundlag af de kendte fremherskende Vindretninger i de Egne og paa de Tider, hvor Fuglen passerer, søgt at kortlægge hele dens Rejse, og det viser sig at stemme meget nøje med alle de direkte Iagttagelser derover. I dette Forhold, Flugten paa tværs af Vinden, ligger utvivlsomt Forklaringen paa adskillige andre Trækfugles mærkelige Rejseruter.

Paa den aabne Kyst finder man i Almindelighed kun én Fugl, Pelikanen (*Pelecanus fuscus*); men den er til Gengæld saa ejendommelig, at den virkelig paa iøjnefaldende Maade præger

denne Del af den vestindiske Natur. Overalt ved Kysterne, men særlig ved Klippekyterne, ser man denne store, klodsede, brune Fugl med det uhyre Næb. Den lever udelukkende af smaa Fisk; hvor de smaa Ansjoser (Fry) eller Sardiner (Sprat) gaa i Stimer, styrter den sig ned i Vandet med Næbbet aabent, lukker det lynsnart og trækker det saa langsomt op af Vandet, hvorved Vandet siver ud og de fangne Fisk blive tilbage; den rejser saa Næbbet i Veiret og faar med et Kast Fiskene ned i Halsen. Saa flyver den igen nogle Favne tilvejs, styrter sig atter ned i Vandet og vedbliver at fiske paa denne Maade, til den har stillet sin Appetit, hvorefter den sætter sig til Ro paa en Klippe eller paa Vandet, sjældnere i Træerne. Hvor der viser sig rigtig store Stimer af »Fry«, samle Pelikanerne sig fra alle de nærliggende Øer for at fiske, og det er da et mærkeligt Syn at se disse Masser af store klodsede Fugle styrte sig i Vandet og flyve op imellem hverandre i et myldrende Virvar. Og man kan godt faa det at se paa ganske nært Hold, de ere nemlig i Reglen ikke bange for Mennesket, da der ikke gøres Jagt paa dem.

Højt i Luften ses ofte en anden stor, mørk Fugl med lang kløftet Hale; det er Fregatfuglen (*Tachypetes aquila*). Dens Flugt er, i Modsætning til Pelikanens noget tunge Flugt, aldeles vidunderlig. Den ses aldeles ikke at bevæge Vingerne, nu og da spreder den den dybt kløftede Hale og lukker den igen som en stor Saks, men iøvrigt ses ingen Bevægelse. Før Storm siges de at flyve lavt eller endog at sætte sig paa Jorden; derved blive de faktisk Stormvarslere, og deraf have de faaet Navnet »Hurricanebird«, som er det almindelige Navn for dem i Vestindien. Det er vistnok sandsynligt, at de yngle paa nogle af Smaaøerne mellem St. Thomas og St. Jan.

Paa disse Øer (i alt Fald paa Congo Cay) yngler ogsaa en anden meget smuk og ejendommelig Søfugl, Tropikfuglen (*Phaëton æthereus* og *candidus*), hvid med sort Tegning; de to Arter ere lidt forskelligt tegnede. De ere af Størrelse som vore større Terne-Arter; et Par lange, spidse Halefjer bidrage særlig til at give dem et forunderlig let, næsten æterisk Præg, hvortil deres skarpe og noget skærende Skrig ligesom ikke rigtigt harmonerer. De bygge dybt inde i Klipperevner eller mellem store, løse Klippeblokke, mest paa de stejleste og utilgængeligste Steder. For saa vidt man kan komme til Stedet, hvor den bygger, kan man let finde Reden, idet Fuglen udstøder en ejendommelig

Knurren, naar man kommer i Nærheden. Stikker man da en Pind ind til den, bider den sig saa fast deri, at man kan trække den ud.

I Nærheden af disse Øer træffer man ofte en brun Sule-Art (»Booby«), af og til ogsaa nogle Terne- og Maage-Arter; undertiden træffes de ynglende i store Kolonier paa Smaaholmene omkring vore Øer. Endelig bør nævnes, at Stormsvaler ikke sjælden ses i disse Farvande.

MINDRE MEDDELELSER.

HVORMANGE UNGER FAAR MUSVAAGEN (*Buteo vulgaris*) FLYVENDE? I Aarene 1907—09 har Hr. Boghandlermedhjælper P. Nørgaard og jeg undersøgt henved 40—50 beboede Musvaagereder, men uanset det Antal Æg, vedkommende Fugle har lagt, har vi aldrig, hvor vi har truffet Unger, fundet mere end een flyvefærdig Unge i en Rede, og kun i et eneste Tilfælde, 19 Maj 1907, har vi i en Rede overhovedet truffet mere end een Unge. I dette Tilfælde var der 3 Unger af meget forskellig Størrelse: der var tilsyneladende 4—6 Dages Aldersforskel, og den største Unge var omkring 2 Uger gammel. Allerede 26 Maj var imidlertid kun den største Unge tilbage i Reden, de andre var sporløst forsvundne. Var de blevet borttagne af Mennesker, var vel ogsaa den største forsvunden, og det samme vilde vel ogsaa have været Tilfældet, hvis Katte eller andre Rovdyr havde ædt Ungerne. Derimod er det vel ikke helt utænkeligt, at den største Unge har ædt de to andre, og til Belysning af denne Hypotese skal jeg anføre to Tilfælde fra andre Rovfugle:

Jeg har engang konstateret, hvorledes af 5 Taarnfalconger (*Falco tinnunculus*), der blev holdt i Bur af en Skovfoged og fodredes ret kraftigt med Krageunger (der lod sig smage Taarnfalkene godt), de to blev ædt af de tre andre (de tre graadige Fugle var alle Hunner, de spistes Køn kunde ikke ses af Resterne). — Hr. Nørgaard, der paa en Udflugt i denne Maaned sammen med Hr. R. Jul. Olsen og mig besteg en Hvepsevaagerede med Unger, bemærkede, hvorledes den største, 5—6 Dage gamle Unge bearbejdede den mindste, nyudklækkede Unge meget energisk med Næbbet i Hovedet og Siden (mon for at dræbe og æde den?). — Disse Tilfælde behøver selvfølgelig ikke at vise noget, men alligevel —.